

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 81427

гр. София, 02.09.2022 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 161 СЪСТАВ, в закрито заседание на втори септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МЕТОДИ Т. ШУШКОВ

като разглежда докладваното от МЕТОДИ Т. ШУШКОВ Частно гражданско дело № 20221110136497 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.417 ГПК

Съдът е сезиран със заявление вх.№140206/05.07.2022 г. на ПЛ. В. В. с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист срещу ИР. ХР. ХР. въз основа на договор за паричен заем от 19.04.2022 г. с нотариална заверка на подписите на страните.

1. Заявлението е неоснователно.

Съгласно чл.418, ал.2, изр.І ГПК заповед за незабавно изпълнение въз основа на документ и изпълнителен лист се издават не само ако документът е редовен от външна страна, но и ако „удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника“.

Представеният договор е в изискуемата форма, но не удостоверява подлежащо на изпълнение вземане срещу длъжника. Ясно в самия договор (чл.2) е посочено, че уговорената в чл.1 заемна сума „ще бъде предадена“ на заемателя на 19.04.2022 г.“- следователно самият договор установява уговарянето на заема, но не представлява разписка за предаването на заемната сума, а уговаря предаване на сумата след сключване на договора- за изпълнение на задължението за предаване на сумата от заявителя на длъжника дори в чл.13 на самия договор е изрично уговорена и неустойка в тежест на заемотателя, ако той не изпълни задължението си за предаване на заемната сума, което ясно показва волята на страните сумата да се предаде след сключване на договора и доказва, че тя не е била предадена към момента на сключването му, защото не съдържа удостоверителни изявления на страните за това обстоятелство. Вярно е посоченото в уточнителната молба вх. №161993/03.08.2022 г., че за издаването на разписка не е предвидено задължение в договора и според чл.77, ал.1 ЗЗД такава се издава само ако е поискана, като издаването или липсата на разписка не се отразява на съществуването на дълга.

След като самият договор не установява предаването на заемната сума, това обстоятелство следва да се установи с други документи по реда на чл.418, ал.3 ГПК, каквито по делото не са представени, въпреки дадените указания.

Обширните обяснения относно отношенията между страните са без значение за заповедното производство, което е строго формално.

Вярно е, че според уредбата му в ЗЗД заемът е реален договор, но за да упражни правата си по реда на заповедното производство по чл.417-418 ГПК кредиторът следва да разполага с документ за предаване на заемната сума от вида на някой от посочените в чл.417 ГПК.

Дори и да се приеме с оглед клаузата на чл.1 от договора (относно предоставянето на сумата в собственост на длъжника), че страните са уговорили консенсуален характер на договора между тях, то за възникване на задължението за връщане на заема отново е необходимо да се установи, че заемотателят е изпълнил задължението си да предаде заемната сума на заемополучателя-в противен случай за последния не възниква задължение да връща нещо, което не му е предавано.

Доводът в уточнителната молба вх.№161993/03.08.2022 г., че при подадено заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение кредиторът не трябвало да доказва „в пълнота своето вземане“ е абсурден и показва незапознатост с разпоредбата на чл.418 ГПК-той не само следва да докаже при условията на пълно и главно доказване съществуването на претендираното вземане, но и неговата изискуемост, и то само чрез документите по чл.417 и 418 ГПК, но не и с други доказателства.

Задължението, за което се иска издаване на заповед за незабавно изпълнение, следва да произтича непосредствено от представения документ, от който следва да се установява не само основанието, но и размера на вземането (определен или определяем), а също така неговата ликвидност и изискуемост (освен в хипотезата на чл.418, ал.3 ГПК).

Искането подаденото заявление да се считало „за такова по чл.410 ГПК“ дори не заслужава коментар-образците на двата вида заявления са нормативно утвърдени, а едното производство не може да преминава в другото по искане на заявителя, защото ГПК познава само изменението на иск, но не и изменението на заявление: при подадено заявление за издаване на заповед по чл.410 ГПК съдът може да издаде само заповед по чл.410 ГПК, като това се отнася и до заявлението по чл.417 ГПК-нито по искане на заявителя, нито служебно съдът може да премината от един вид заповедно производство в друг (Определение №17/12.01.2010 г. по ч.т.д.№734/2009 г. на ВКС-II т.о., Определение №487/30.06.2010 г. по ч.т.д.№171/2010 г. на ВКС-II т.о.).

В настоящия случай представеният договор не удостоверява нито възникването на задължението за връщане на заемната сума, нито още по-малко пък неговата изискуемост, поради което като неоснователно заявлението следва да се отхвърли. Като акцесорно на главното задължение, заявлението и за мораторна неустойка следва също да се отхвърли.

2. Заявлението е и нередовно.

В изпълнение на изискването на чл.410, ал.2, изр.II ГПК в заявлението е посочен начин на плащане „в брой“, който е допустим с оглед размера на паричните претенции по делото, но не е достатъчен за редовността на заявлението. Целта на разпоредбата е длъжникът да може да изпълни доброволно задължението си без съдействие на кредитора. Поради това и

изразът „друг начин на плащане“ следва да се разбира в този смисъл-освен при посочване на банкова сметка заявителят следва да посочи такъв начин на погасяване на задължението, който е достатъчно лесен за осъществяване, не изисква съдействие от кредитора, както и неоправдано високи и необичайни разходи от страна на длъжника. Когато обаче кредиторът сочи начина на плащане-в брой, той следва да посочи къде и кога е възможно длъжникът да изпълни с оглед това, че съгласно чл.68, б.„а“ ЗЗД паричните задължения са носими и следва да се изпълняват на адреса на кредитора (в този смисъл-Решение №4039/05.06.2019 г. по в.гр.д. №1394/2019 г. на СГС-IV А възз.с-в). Вярно е, че плащането (включително и в брой) е инициатива на длъжника, но напълно невярно е твърдението на процесуалния представител на заявителя в молба вх.№150529/19.07.2022 г., че то зависи само от неговата воля-паричните задължения съгласно чл.68, б.„а“ ЗЗД паричните задължения са носими и кредиторът следва да окаже съдействие на длъжника за получаването на сумата в брой, като посочи в заявлението в изпълнение на ясното изискване на чл.410, ал.2, изр.II ГПК време и място, на което ще приеме плащането в брой. Въпреки дадените ясни указания на заявителя, те не бяха изпълнени, съответно-заявлението остана нередовно, поради което и на това основание следва да се отхвърли.

По изложените мотиви Софийски районен съд

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло заявление вх.№140206/05.07.2022 г. на ПЛ. В. В. с искане за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист срещу ИР. ХР. ХР. въз основа на договор за паричен заем от 19.04.2022 г. с нотариална заверка на подписите на страните.

Разпореждането в тази част подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____